

«Από τα φώτα του κόσμου στο φως του Χριστού» Συζήτηση με τον ηθοποιό Πέτρο Ξεκούκη στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)

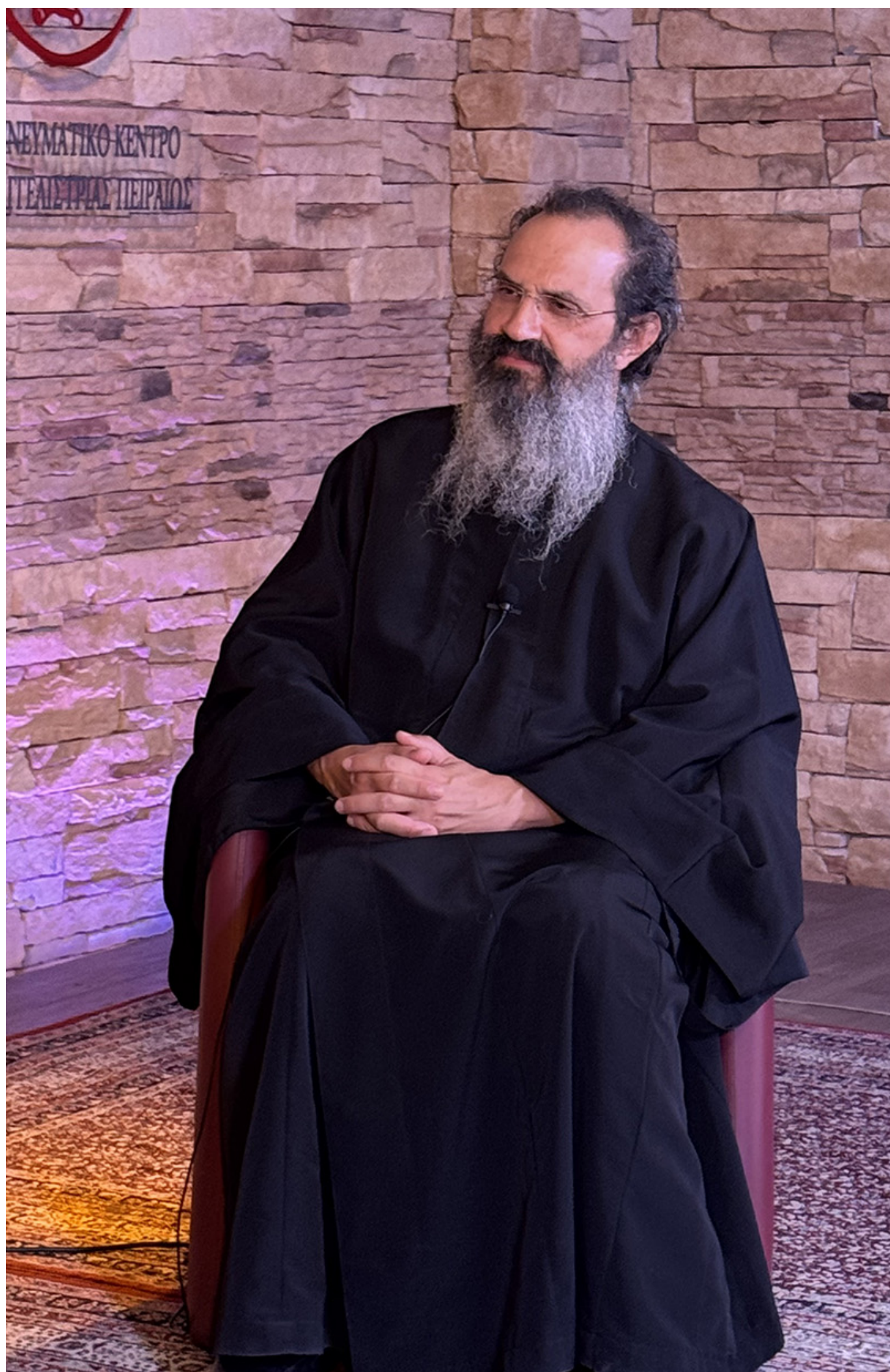
Όταν ο άνθρωπος γνωρίσει το φως Του, τότε όλα τα υπόλοιπα φώτα χάνουν τη γοητεία τους και αποκαλύπτονται ως ανεπαρκή. Η δόξα, ο πλούτος, η φήμη και η επιτυχία δεν μπορούν να γεμίσουν την ανθρώπινη καρδιά. Μόνο η σχέση με τον Χριστό προσφέρει αληθινή πληρότητα, ειρήνη και νόημα.

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Παρασκευή 2 Οκτωβρίου, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών, φιλοξένησε τον Ηθοποιό Πέτρο Ξεκούκη, σε μία συζήτηση με θέμα: «Από τα φώτα του κόσμου στο φως του Χριστού».

Ο κ. Ξεκούκης, κατέθεσε προσωπικές εμπειρίες από τον χώρο της τέχνης και της δημοσιότητας, αντιπαραβάλλοντάς τες με την εμπειρία της πίστης και της σχέσης με τον Χριστό. Στο επίκεντρο της συζήτησης ήταν η διάκριση ανάμεσα στα πρόσκαιρα «φώτα» του κόσμου –τη δόξα, την αναγνώριση, το χειροκρότημα και την επιτυχία– και στο αληθινό, ανέσπερο φως του Θεού, που δίνει νόημα, πληρότητα και ειρήνη στην ανθρώπινη ύπαρξη.

Ο Πέτρος Ξεκούκης ξεκίνησε περιγράφοντας την εμπειρία του ως ηθοποιός, έχοντας ζήσει για πολλά χρόνια μέσα στη λάμψη της δημοσιότητας. Αναφέρθηκε σε παραστάσεις με εκατοντάδες θεατές που τον χειροκροτούσαν καθημερινά και εξήγησε πόσο εύκολο είναι για έναν άνθρωπο να παρασυρθεί από τον εγωισμό όταν απολαμβάνει την αποδοχή και τον θαυμασμό του κόσμου. Ωστόσο, επισημαίνει ότι το χειροκρότημα και η αναγνώριση είναι προσωρινά. Μόλις σβήσουν τα φώτα της σκηνής, ο άνθρωπος μένει μόνος με τον εαυτό του, τις σκέψεις και τα ερωτήματά του. Εκεί αποκαλύπτεται η ματαιότητα των κοσμικών επιτυχιών και η ανάγκη για κάτι βαθύτερο και διαρκέστερο.

Σύμφωνα με τον ίδιο, η μοναξιά αυτή γίνεται αφορμή για αυτογνωσία. Όταν ο άνθρωπος συνειδητοποιεί ότι ούτε η φήμη ούτε η εξουσία ούτε τα πλούτη μπορούν να τον γεμίσουν ουσιαστικά, τότε στρέφεται προς τον Θεό. Η προσευχή, η αναφορά στον Χριστό και η παρουσία ενώπιον της εικόνας Του προσφέρουν παρηγοριά και εσωτερική ανάπαυση. Εκεί όπου τα ανθρώπινα μέσα αποτυγχάνουν, αρχίζει να ενεργεί η θεία χάρη.

Ο ηθοποιός περιέγραψε επίσης τη δική του καθημερινή πνευματική πάλη. Ομολογεί ότι, παρά τις πολλές επαγγελματικές και οικογενειακές υποχρεώσεις, προσπαθεί να διατηρεί μια σχέση προσευχής και συμμετοχής στη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας. Μίλησε για τις στιγμές που επιστρέφει αργά το βράδυ από το θέατρο και, μέσα στη σιωπή της διαδρομής, αναλογίζεται τον λόγο του Χριστού προς τη Μάρθα: «μεριμνάς και τυρβάζη περί πολλά, ενός δε εστί χρεία». Μέσα από αυτή την αναφορά δείχνει ότι ο άνθρωπος συχνά χάνεται σε αμέτρητες μέριμνες και ξεχνά το ουσιώδες, που είναι η σχέση με τον Θεό.

Ιδιαίτερη θέση στη συζήτηση κατέχει η εμπειρία της εκκλησιαστικής λατρείας. Ο Πέτρος Ξεκούκης εξηγεί ότι βρίσκει ανάπαυση και χαρά στις ακολουθίες της Εκκλησίας, ακόμη και σε μικρές εορτές αγίων που δεν είναι ευρέως γνωστοί. Μέσα από τη συμμετοχή στον εσπερινό, στους χαιρετισμούς και στις άλλες ακολουθίες, αισθάνεται ότι η ψυχή του αναζωογονείται και αποκτά άλλη προοπτική. Το φως του Χριστού, όπως λέει, είναι αιώνιο και δεν σβήνει ποτέ, σε αντίθεση με τα φώτα της σκηνής που διαρκούν μόνο για λίγο.

Ένα ακόμη σημαντικό θέμα της συζήτησης ήταν η μετάνοια. Ο ηθοποιός εξομολογείται ότι συχνά ελέγχει τον εαυτό του και αναρωτιέται αν εφαρμόζει στην πράξη όσα ο ίδιος ομολογεί δημόσια. Θυμάται τη συμβουλή ενός γέροντα, σύμφωνα με την οποία το σημαντικότερο είναι να τηρεί κανείς τον λόγο και τον νόμο του Θεού, όπως αποκαλύπτεται στην Αγία Γραφή. Αναγνώρισε ότι συχνά αποτυγχάνει, αλλά τόνισε πως το ουσιώδες είναι η συνεχής προσπάθεια, η συντριβή και η μετάνοια. Εκφράζει μάλιστα την πεποίθηση ότι ο Θεός δεν θα κρίνει τόσο τις πτώσεις του ανθρώπου όσο την άρνησή του να μετανοήσει και να επιστρέψει κοντά Του.

Σημαντικό μέρος της συζήτησης αφιερώθηκε σε πρόσωπα του θεάτρου και του κινηματογράφου που, παρά τη μεγάλη επιτυχία τους, είχαν βαθιά πνευματική αναζήτηση. Αναφέρθηκαν ο Σωτήρης Μουστάκας, η Ρένα Βλαχοπούλου, ο Ντίνος Ηλιόπουλος και άλλοι σπουδαίοι καλλιτέχνες. Ο Πέτρος Ξεκούκης περιγράφει πως πολλοί από αυτούς ένωσαν τη μοναξιά πίσω από τη δημοσιότητα και αναζητούσαν κάτι βαθύτερο από το χειροκρότημα.

Ιδιαίτερα συγκινητική είναι η αναφορά στη Ρένα Βλαχοπούλου. Ο ίδιος διηγείται ότι κάποτε την άκουσε να απαγγέλλει προσευχές προς την Παναγία λίγο πριν ανέβει στη σκηνή. Όταν τη ρώτησε σχετικά, εκείνη του απάντησε πως από την Παναγία αντλούσε τη δύναμη που χρειαζόταν για να προσφέρει χαρά στους ανθρώπους. Η μαρτυρία αυτή δείχνει ότι πίσω από τη λάμψη της επιτυχίας υπήρχε η επίγνωση πως η πραγματική δύναμη προέρχεται από τον Θεό.

Παρόμοια είναι και η περίπτωση του Σωτήρη Μουστάκα, τον οποίο ο κ. Ξεκούκης χαρακτηρίζει «πανελεήμονα». Περιγράφει περιστατικά στα οποία ο μεγάλος ηθοποιός βοηθούσε κρυφά ανθρώπους που είχαν ανάγκη, χωρίς να επιδιώκει καμία δημοσιότητα. Ξεχωρίζει η ιστορία μιας χήρας μητέρας που χρειαζόταν χρήματα για την επέμβαση του παιδιού της. Ο Μουστάκας συγκέντρωσε ολόκληρο το απαιτούμενο ποσό και το παρέδωσε ανώνυμα, αρνούμενος να προβληθεί η πράξη του. Μέσα από αυτή τη στάση αναδεικνύεται η αυθεντική χριστιανική αγάπη, που προσφέρει χωρίς να επιζητεί ανταπόδοση ή αναγνώριση.

Η συζήτηση επεκτάθηκε και στο Άγιον Όρος, το οποίο ο Πέτρος Ξεκούκης χαρακτηρίζει «καταφύγιό» του. Αnéφερε πολυάριθμες επισκέψεις του εκεί και μοιράστηκε εμπειρίες από συναντήσεις με αγιορείτες γέροντες. Ιδιαίτερα τον σημάδεψε ένας μοναχός που του είπε ότι, αφού έχει κερδίσει το χειροκρότημα των ανθρώπων, τώρα πρέπει να αγωνιστεί για να κερδίσει και το «χειροκρότημα των αγγέλων».

Εξίσου σημαντική είναι η αναφορά στον Άγιο Παΐσιο. Ο ηθοποιός αφηγείται ότι, όταν ήταν νέος και σκεφτόταν να ακολουθήσει την υποκριτική, επισκέφθηκε τον Άγιο για να ζητήσει συμβουλή. Ο Άγιος Παΐσιος του προείπε ότι θα γίνει γνωστός και θα μιλά σε πολύ κόσμο, αλλά τον προέτρεψε να μην ξεχάσει ποτέ να ομολογεί τον Χριστό. Η συμβουλή αυτή έγινε πυξίδα για ολόκληρη τη ζωή του και τον συνοδεύει μέχρι σήμερα.

Ο Πέτρος Ξεκούκης μοιράστηκε εμπειρίες από τα γυρίσματα της σειράς για τον Άγιο Παΐσιο και για τον Όσιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή. Περιγράφει περιστατικά που βίωσε ως θαυμαστές παρεμβάσεις της θείας χάρης, όπως όταν σταμάτησε ξαφνικά ένας θυελλώδης άνεμος κατά τη διάρκεια γυρισμάτων ύστερα από κοινή προσευχή του συνεργείου.

Ένα άλλο κεντρικό θέμα ήταν η Θεία Ευχαριστία. Ο ηθοποιός περιέγραψε τη βαθιά πνευματική εμπειρία που βίωσε γνωστός συνάδελφός του όταν κοινωνήσε έπειτα από πολλά χρόνια απομάκρυνσης από την Εκκλησία. Η εμπειρία αυτή στάθηκε αφορμή για μια νέα αρχή στην πνευματική του ζωή.

Στο τελευταίο μέρος της συζήτησης έγινε λόγος για την εμπειρία του φωτός του Θεού όπως τη βίωσαν οι άγιοι. Αναφέρεται ιδιαίτερα ο Όσιος Εφραίμ ο Κατουνακιώτης και η φράση του «Φως γλυκύτατό μου, πότε θα σε ξαναδώ;». Η αναφορά αυτή δείχνει ότι το φως του Θεού δεν είναι θεωρητική έννοια αλλά προσωπική εμπειρία, η οποία γεννά στον άνθρωπο βαθύ πόθο για συνεχή κοινωνία

με τον Θεό.

Η συζήτηση ολοκληρώθηκε με το βασικό συμπέρασμα ότι ο Χριστός είναι το «παν». Όταν ο άνθρωπος γνωρίσει το φως Του, τότε όλα τα υπόλοιπα φώτα χάνουν τη γοητεία τους και αποκαλύπτονται ως ανεπαρκή. Η δόξα, ο πλούτος, η φήμη και η επιτυχία δεν μπορούν να γεμίσουν την ανθρώπινη καρδιά. Μόνο η σχέση με τον Χριστό προσφέρει αληθινή πληρότητα, ειρήνη και νόημα. Έτσι, η μετάβαση «από τα φώτα του κόσμου στο φως του Χριστού» δεν είναι απλώς μια αλλαγή προτεραιοτήτων, αλλά μια βαθιά υπαρξιακή μεταμόρφωση που οδηγεί τον άνθρωπο από το πρόσκαιρο στο αιώνιο, από τη ματαιότητα στην πληρότητα και από το σκοτάδι στο αληθινό φως.

